Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta rozšírená komora)

z 8. januára 2025*

[Znenie opravené uznesením z 3. júna 2025]

„Spracúvanie osobných údajov – Ochrana fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie – Nariadenie (EÚ) 2018/1725 – Pojem ‚prenos osobných údajov do tretej krajiny‘ – Prenos údajov pri návšteve webového sídla – EU Login – Žaloba o neplatnosť – Akt, ktorý nie je možné napadnúť žalobou – Neprípustnosť – Žaloba na nečinnosť – Vyjadrenie, ktoré ukončuje nečinnosť – Zastavenie konania – Žaloba o náhradu škody – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom – Príčinná súvislosť – Nemajetková ujma“

Vo veci T-354/22,

Thomas Bindl, bydliskom v Mníchove (Nemecko), v zastúpení: T. Herbrich, advokát,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Bouchagiar, B. Hofstötter a H. Kranenborg, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka komory M. J. Costeira (spravodajkyňa), sudcovia M. Kăncheva, U. Öberg, P. Zilgalvis a E. Tichy-Fisslberger,

tajomník: S. Jund, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania z 21. júla 2023 a odpovede Komisie a žalobcu podané do kancelárie Všeobecného súdu 7. a 8. septembra 2023,

po pojednávaní zo 17. októbra 2023,

* Jazyk konania: nemčina.

so zreteľom na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania z 9. februára 2024 a odpovede Komisie a žalobcu podané do kancelárie Všeobecného súdu 12. a 13. marca 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článkov 263, 265 a 268 ZFEÚ sa žalobca, pán Thomas Bindl, domáha, aby Všeobecný súd po prvé zrušil prenosy jeho osobných údajov do tretích krajín, ktoré nemajú primeranú úroveň ochrany, po druhé, aby konštatoval, že Európska komisia konala protiprávne, keď nezaujala stanovisko k jeho žiadosti o informácie z 1. apríla 2022, a po tretie, aby uložil povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu, ktorú údajne utrpel jednak v dôsledku porušenia jeho práva na prístup k informáciám a jednak v dôsledku prenosov jeho osobných údajov.

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby

2 Žalobca je nemecký občan, ktorý sa zaujíma o témy v oblasti IT a ochrany osobných údajov.

3 Generálne riaditeľstvo Komisie pre komunikáciu je zodpovedné za spracúvanie osobných údajov na účely webového sídla Konferencie o budúcnosti Európy na adrese „https://futureu.europa.eu“ (ďalej len „webové sídlo KBE“).

4 Žalobca v priebehu rokov 2021 a 2022 niekoľkokrát navštívil webové sídlo KBE. Toto webové sídlo navštívil najmä 30. marca 2022 a zaregistroval sa na podujatie „GoGreen“, ktoré sa na ňom uvádzalo, prostredníctvom svojho účtu na Facebooku, a 8. júna 2022 opäť navštívil uvedené webové sídlo.

5 E-mailom z 9. novembra 2021 (ďalej len „žiadosť o informácie z 9. novembra 2021“) žalobca požiadal zodpovednú osobu Komisie pre ochranu údajov, aby mu poskytla informácie podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1725 z 23. októbra 2018 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES (Ú. v. EÚ L 295, 2018, s. 39).

6 V uvedenom e-maile žalobca po prvé uviedol, že si všimol, že keď sa prihlásil na webové sídlo KBE, bolo aktivované spojenie s tretími poskytovateľmi, ako je americká spoločnosť Amazon Web Services; po druhé požiadal, aby mu bolo oznámené, ktoré jeho osobné údaje boli spracované alebo uchované a ktoré boli prípadne prenesené tretím osobám; po tretie požiadal o informácie o právnom základe takéhoto prenosu, ako aj o existencii prípadných záruk týkajúcich sa prenosu do tretích krajín, ktoré nemajú primeranú úroveň ochrany.

7 Generálne riaditeľstvo Komisie pre komunikáciu zaslalo žalobcovi elektronický odkaz e-mailom z 3. decembra 2021 a informovalo ho, že tento odkaz mu umožňuje priamo vygenerovať zoznam osobných údajov, ktoré boli spracované pri návšteve webového sídla KBE. Okrem toho žalobcu informovalo jednak o tom, že jeho osobné údaje neboli prenesené príjemcom mimo Európskej únie, a jednak o tom, že ich uchováva a spracúva webové sídlo KBE, ktoré využíva sieť na sprístupňovanie obsahu spravovanú spoločnosťou Amazon Web Services EMEA SARL (ďalej len „AWS EMEA“) so sídlom v Luxembursku (Luxembursko). Navyše spresnilo, že v rámci

zmluvných dohôd uzavretých medzi Komisiou a AWS EMEA prevádzkovateľ nevyužíval služby, ktoré by vyžadovali prenos údajov partnerom spoločnosti AWS EMEA nachádzajúcim sa v Spojených štátoch, a že prenos údajov mimo územia Únie nie je v zásade povolený.

8 [Opravené uznesením z 3. júna 2025] E-mailom z 1. apríla 2022 žalobca požiadal Komisiu podľa nariadenia 2018/1725 o informácie o spracúvaní jeho údajov (ďalej len „žiadosť o informácie z 1. apríla 2022“). Po prvé uviedol, že si všimol, že keď sa prihlásil na webové sídlo KBE, bolo vytvorené spojenie s poskytovateľmi, ktorí sú tretími stranami, ako je AWS EMEA, a že spojenie so spoločnosťou Meta Platforms bolo vytvorené, keď použil svoje prihlasovacie údaje na Facebooku na registráciu na tomto webovom sídle. Po druhé požiadal, aby mu bolo oznámené, ktoré jeho osobné údaje boli spracované alebo uchované a ktoré boli prípadne prenesené tretím osobám. Po tretie požiadal o informácie o právnom základe takéhoto prenosu, ako aj o existencii prípadných záruk týkajúcich sa prenosu do tretích krajín, ktoré nemajú primeranú úroveň ochrany. Po štvrté požiadal o kópiu svojich údajov, vrátane údajov uchovávaných alebo spracúvaných tretími osobami, ako je Facebook.

9 E-mailmi z 22. apríla a 2. mája 2022 žalobca trval na tom, aby mu Komisia poskytla odpoveď na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022.

10 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 9. júna 2022 žalobca podal túto žalobu.

11 E-mailom z 30. júna 2022 Komisia informovala žalobcu, že sa domnieva, že žiadosť o informácie z 1. apríla 2022 je takmer totožná so žiadosťou o informácie z 9. novembra 2021 a že na túto žiadosť už odpovedala e-mailom z 3. decembra 2021.

12 Amazon Web Services je spoločnosť so sídlom v Spojených štátoch a AWS EMEA je spoločnosť so sídlom v Luxembursku. Tieto dve spoločnosti sú dcérskymi spoločnosťami spoločnosti Amazon.com, Inc, založenej podľa amerického práva.

Návrhy účastníkov konania

13 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušiť prenosy jeho osobných údajov do tretích krajín, ktoré nemajú primeranú úroveň ochrany, ku ktorým došlo 30. marca a 8. júna 2022,

– konštatoval, že Komisia konala protiprávne, keď nezaujala stanovisko k žiadosti o informácie z 1. apríla 2022,

– uložil Komisii povinnosť zaplatiť mu sumu 1 200 eur spolu s úrokmi, ktorá zodpovedá jednak sume 800 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel v dôsledku porušenia jeho práva na prístup k informáciám, a jednak sume 400 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel v dôsledku uvedených prenosov jeho údajov,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

14 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol návrhy na zrušenie a návrhy na určenie nečinnosti ako neprípustné,

– subsidiárne vyhlásil, že konanie o návrhoch na určenie nečinnosti sa zastavuje,

– zamietol návrhy na náhradu škody ako nedôvodné,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

Úvodné poznámky o ochrane osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie

15 V článku 16 ods. 1 ZFEÚ a v článku 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) sa stanovuje, že každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

16 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1) definuje všeobecné pravidlá na ochranu fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a na zabezpečenie voľného pohybu osobných údajov (článok 1 ods. 1 nariadenia 2016/679).

17 Nariadenie 2018/1725 stanovuje pravidlá týkajúce sa ochrany fyzických osôb so zreteľom na spracúvanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Únie a pravidlá týkajúce sa voľného pohybu osobných údajov medzi nimi alebo smerom k iným príjemcom, ktorí sú usadení v Únii (článok 1 ods. 1 nariadenia 2018/1725). Týmto nariadením sa chránia základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na ochranu osobných údajov (článok 1 ods. 2 nariadenia 2018/1725). Toto nariadenie sa uplatňuje na spracúvanie osobných údajov všetkými inštitúciami a orgánmi Únie (článok 2 ods. 1 nariadenia 2018/1725).

18 Odôvodnenie 5 nariadenia 2018/1725 pripomína, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora ak ustanovenia nariadenia 2018/1725 vychádzajú z rovnakých princípov ako ustanovenia nariadenia (2016/679, mali by sa obe ustanovenia vykladať rovnako, najmä preto, že režim nariadenia 2018/1725 by sa mal považovať za ekvivalent režimu nariadenia 2016/679. V tejto súvislosti z výkladu ustanovení článku 2 ods. 3 nariadenia 2016/679 v spojení s článkom 99 nariadenia 2018/1725 ďalej vyplýva, že toto posledné uvedené nariadenie je prispôsobené zásadám a pravidlám nariadenia 2016/679.

O prípustnosti

Prípustnosť návrhov na zrušenie

19 Vo svojom prvom žalobnom návrhu sa žalobca domáha zrušenia prenosov jeho osobných údajov do tretích krajín, ktoré nemajú primeranú úroveň ochrany, ku ktorým došlo 30. marca a 8. júna 2022 (ďalej len „sporné prenosy“).

20 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe namieta neprípustnosť tohto návrhu na zrušenie z dôvodu, že nesmeruje proti napadnuteľnému aktu v zmysle článku 263 ZFEÚ, ale smeruje k tomu, aby jej bol uložený príkaz.

21 Žalobca uvádza, že návrh na zrušenie je prípustný, pričom tvrdí, že sporné prenosy sú akty, ktoré vyvolávajú záväzné právne účinky a ovplyvňujú jeho právne postavenie tým, že zasahujú do jeho základného práva na ochranu osobných údajov zaručeného článkom 8 Charty. Akýkoľvek iný výklad by bol nezlučiteľný so základným právom na účinnú súdnu ochranu, zatiaľ čo článok 64 ods. 1 nariadenia 2018/1725 toto právo výslovne uznáva.

22 Ako sa pripomína v článku 64 ods. 1 a odôvodnení 79 nariadenia 2018/1725, každý má právo na účinný súdny prostriedok nápravy pred Súdnym dvorom Európskej únie v súlade so Zmluvami, ak sa domnieva, že boli porušené jeho práva podľa uvedeného nariadenia.

23 Z toho vyplýva, že v rámci nariadenia 2018/1725 má každá dotknutá osoba najmä právo podať žalobu o neplatnosť za podmienok stanovených v článku 263 ZFEÚ.

24 Podľa ustálenej judikatúry platí, že žalobu o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ možno podať proti všetkým aktom inštitúcií v akejkoľvek forme, ktorých účelom je vyvolať záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie (pozri rozsudky z 19. januára 2017, Komisia/Total a Elf Aquitaine, C-351/15 P, EU:C:2017:27, body 35 a 36 a citovanú judikatúru, a zo 16. júla 2020, Inclusion Alliance for Europe/Komisia, C-378/16 P, EU:C:2020:575, bod 71 a citovanú judikatúru).

25 Na účely stanovenia, či napadnutý akt vyvoláva záväzné právne účinky, je v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, treba vychádzať z podstaty tohto aktu a posúdiť tieto účinky vzhľadom na objektívne kritériá, akými je obsah tohto aktu, a prípadne zohľadniť kontext, v akom bol tento akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie, ktoré sú jeho autorom (pozri rozsudok z 15. júla 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, bod 38 a citovanú judikatúru).

26 V prejednávanej veci žalobca sa žalobca domáha zrušenia sporným prenosov, ku ktorým podľa neho došlo trikrát. V prvom rade pri jeho návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 (ďalej len „sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022“) boli jeho osobné údaje, najmä jeho IP adresa, ako aj informácie o jeho prehliadači a termináli, prenesené americkej spoločnosti Amazon Web Services ako prevádzkovateľovi siete na sprístupňovanie obsahu s názvom Amazon CloudFront, ktorú využívalo uvedené webové sídlo.

27 V druhom rade, keď sa žalobca 30. marca 2022 prihlásil do služby Komisie na overovanie používateľov EU Login prostredníctvom svojho účtu na Facebooku, aby sa zaregistroval na podujatie „GoGreen“ na webovom sídle KBE (ďalej len „sporný prenos pri prihlásení do EU Login 30. marca 2022“), boli jeho osobné údaje, najmä jeho IP adresa, ako aj informácie o jeho prehliadači a termináli, prenesené americkej spoločnosti Meta Platforms, Inc.

28 V treťom rade pri návštevách webového sídla KBE zo strany žalobcu 8. júna 2022 (ďalej len „sporný prenos pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022“) boli jeho osobné údaje údajne prenesené na server spoločnosti Amazon CloudFront nachádzajúci sa v Newarku (New Jersey, Spojené štáty).

29 Okrem toho žalobca vo svojej žalobe uvádza, že 9. novembra 2021 sa pripojil na webové sídlo KBE a že sa v tento deň zaregistroval na webovom sídle KBE prostredníctvom svojho účtu na Facebooku. Neuvádza však nijakú konkrétnu skutočnosť, ktorá by umožňovala dospieť k záveru, že na tieto okolnosti sa vzťahuje jeho návrh na zrušenie sporných prenosov. Treba teda zohľadniť len sporné prenosy uvedené v bodoch 26 až 28 vyššie.

30 Treba uviesť, že sporné prenosy, ktorých zrušenia sa žalobca domáha a ktoré sú uvedené v bodoch 26 až 28 vyššie, zodpovedajú podľa samotného žalobcu IT operáciám migrácie údajov, ktoré boli spustené IT systémami alebo službami Komisie, najmä webovým sídlom KBE, na servery patriace tretím podnikom usadeným mimo územia Únie.

31 Je nepochybne pravda, že operácia spočívajúca v prenose osobných údajov inštitúciou alebo orgánom Únie do tretej krajiny predstavuje sama osebe spracúvanie osobných údajov v zmysle článku 3 bodu 3 nariadenia 2018/1725 vykonávané na území Únie, teda spracúvanie, na ktoré sa toto nariadenie uplatňuje na základe jeho článku 2 ods. 5 (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2020, Facebook Ireland a Schrems, C-311/18, ďalej len „rozsudok Schrems II“, EU:C:2020:559, bod 83).

32 Všetky operácie, ktoré môžu viesť k prenosu osobných údajov v zmysle článku 3 bodu 3 nariadenia 2018/1725, však nepredstavujú napadnuteľné akty v zmysle článku 263 ZFEÚ, ako sa vykladá v judikatúre pripomenutej v bode 24 vyššie.

33 V prejednávanej veci je za predpokladu, že by sa sporné prenosy preukázali, potrebné konštatovať, že ide o materiálne úkony, a nie právne akty. Sporné prenosy, ako sú opísané v žalobe, sú totiž IT operáciami migrácie údajov z jedného terminálu alebo z jedného servera na iný, ktoré vyplývajú z interakcií medzi žalobcom a IT systémami alebo službami Komisie pri jeho návštevách webového sídla KBE alebo služby EU Login. Naproti tomu sporné prenosy nie sú aktmi Komisie so záväznými právnymi účinkami, teda ich cieľom nie je upraviť právnu situáciu, a ako vyplýva z ich samotnej povahy, Komisia nemala vôbec v úmysle im takéto účinky priznať.

34 Sporné prenosy teda nemôžu mať záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že by spôsobili podstatnú zmenu jeho právneho postavenia v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 24 vyššie. Nemožno ich teda považovať za napadnuteľné akty v zmysle článku 263 ZFEÚ.

35 Z toho vyplýva, že návrhy žalobcu na zrušenie sa musia zamietnuť ako neprípustné.

Prípustnosť návrhov týkajúcich sa nečinnosti

36 Vo svojom druhom žalobnom návrhu žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd konštatoval, že Komisia konala protiprávne, keď nezaujala stanovisko k žiadosti o informácie z 1. apríla 2022.

37 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe namieta neprípustnosť tohto návrhu na určenie nečinnosti z dôvodu neexistencie výzvy konať v zmysle článku 265 druhého odseku ZFEÚ. Komisia subsidiárne tvrdí, že vzhľadom na jej odpoveď žalobcovi v e-maile z 30. júna 2022 sa konanie o návrhu na určenie nečinnosti zastavuje.

38 Žalobca v podstate tvrdí, že Komisia je stále povinná odpovedať na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022, keďže informácie, ktoré poskytla vo svojom e-maile z 30. júna 2022, sú nedostatočné a nepresné.

39 Podľa ustálenej judikatúry je opravný prostriedok stanovený v článku 265 ZFEÚ založený na myšlienke, že protiprávna nečinnosť napadnutej inštitúcie umožňuje obrátiť sa na Súdny dvor Únie, aby vyhlásil, že nečinnosť je v rozpore so Zmluvou, ak dotknutá inštitúcia túto nečinnosť

nenapravila (rozsudok z 12. júla 1988, Parlament/Rada, 377/87, EU:C:1988:387, bod 9; pozri tiež rozsudok zo 16. decembra 2015, Švédsko/Komisia, T-521/14, neuverejnený, EU:T:2015:976, bod 33 a citovanú judikatúru).

40 V prípade ak je akt, ktorého nevydanie bolo predmetom sporu, prijatý po podaní žaloby, ale pred vyhlásením rozsudku, vyhlásenie súdu Únie konštatujúce protiprávnosť pôvodnej nečinnosti už nemôže viesť k dôsledkom stanoveným v článku 266 ZFEÚ. Z toho vyplýva, že v takom prípade predmet žaloby zanikol, v dôsledku čoho sa konanie zastaví (rozsudok z 12. júla 1988, Parlament/Rada, 377/87, EU:C:1988:387, body 10 a 11; pozri tiež uznesenie z 13. decembra 2000, Sodima/Komisia, C-44/00, EU:C:2000:686, bod 83 a citovanú judikatúru).

41 V prejednávanej veci treba konštatovať, že Komisia odpovedala na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022 e-mailom z 30. júna 2022 (pozri bod 11 vyššie). Komisia teda ukončila nečinnosť vytýkanú žalobcom v tejto žalobe po jej podaní. Druhý žalobný návrh na určenie nečinnosti Komisie na základe článku 265 ZFEÚ, keďže neposkytla odpoveď na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022, sa teda stal bezpredmetným.

42 Skutočnosť, že obsah e-mailu Komisie z 30. júna 2022 nezodpovedá odpovedi požadovanej žalobcom, je v tejto súvislosti nepodstatná. Okolnosť, že toto stanovisko nevyhovuje žalobcovi, je totiž v tejto súvislosti irelevantná, pretože článok 265 ZFEÚ sa vzťahuje na nečinnosť spočívajúcu v neprijatí aktu alebo v nezaujatí stanoviska, a nie na prijatie iného aktu než toho, ktorý si táto strana želala alebo ktorý považovala za nevyhnutný (pozri uznesenie zo 6. apríla 2017, Brancheforeningen for Regulerkraft i Danmark/Komisia, T-203/16, neuverejnené, EU:T:2017:279, bod 22 a citovanú judikatúru).

43 Z toho vyplýva, že konanie o návrhoch žalobcu na určenie nečinnosti sa zastavuje a že nie je potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti týchto návrhov, ktorú vzniesla Komisia.

O návrhoch na náhradu škody

44 Vo svojom treťom žalobnom návrhu žalobca podáva dva návrhy na náhradu škody. V prvom rade sa domáha zaplatenia 800 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel z dôvodu, že Komisia nedodržala jeho právo na prístup k informáciám v rozpore s článkom 14 ods. 3 a 4 a článkom 17 ods. 1 a 2 nariadenia 2018/1725, ako aj z dôvodu nedodržania zásady transparentnosti stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia. V druhom rade sa domáha zaplatenia 400 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel v dôsledku sporných prenosov, ku ktorým došlo v rozpore s článkom 46, článkom 48 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 písm. b) nariadenia 2018/1725.

45 Komisia navrhuje, aby boli návrhy na náhradu škody zamietnuté.

Úvodné poznámky k podmienkam vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie v rámci nariadenia 2018/1725

46 Článok 65 nariadenia 2018/1725 stanovuje, že každá osoba, ktorá utrpela majetkovú alebo nemajetkovú ujmu v dôsledku porušenia uvedeného nariadenia, má právo na náhradu utrpenej škody od inštitúcie alebo orgánu Únie za „podmienok ustanovených v zmluvách“.

47 Tento článok 65 nariadenia 2018/1725 treba vykladať tak, že stanovuje, že právo na získanie náhrady škody vzniknutej v dôsledku porušenia tohto nariadenia od inštitúcie alebo orgánu Únie podlieha podmienkam stanoveným v článku 340 druhého odseku ZFEÚ, podľa ktorého je Únia povinná v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov nahradiť škody spôsobené jej inštitúciami alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií.

48 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok, a to protiprávnosť konania vytýkaného inštitúciám, existenciu škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uplatňovanou škodou (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, body 39 až 42, a z 28. októbra 2021, Vialto Consulting/Komisia, C-650/19 P, EU:C:2021:879, bod 138).

49 Kumulatívna povaha týchto podmienok predpokladá, že ak jedna z nich nie je splnená, žaloba o náhradu škody sa musí zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné podmienky (rozsudok z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, EU:C:1999:402, body 14 a 63; pozri tiež rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 42 a citovanú judikatúru).

50 Pokiaľ ide o prvú podmienku, ustálená judikatúra vyžaduje, aby sa preukázalo dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom (pozri rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 42 a citovanú judikatúru).

51 Táto požiadavka dostatočne závažného porušenia práva Únie má bez ohľadu na povahu dotknutého protiprávneho aktu za cieľ zabrániť tomu, aby hrozba povinnosti nahradiť škodu, ktorú údajne utrpeli dotknuté osoby, neobmedzovala schopnosť príslušnej inštitúcie vykonávať v plnom rozsahu a vo všeobecnom záujme svoje právomoci, a to tak v legislatívnej oblasti alebo v oblasti zahrňujúcej rozhodnutia hospodárskej politiky, ako aj vo sfére administratívnych právomocí tejto inštitúcie, a to bez toho, aby jednotlivci museli znášať dôsledky závažných a neospravedlniteľných porušení povinností (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2018, East West Consulting/Komisia, T-298/16, EU:T:2018:967, bod 124 a citovanú judikatúru).

52 Rozhodujúcim kritériom na prijatie záveru, že porušenie je dostatočne závažné, je skutočnosť, že dotknutá inštitúcia alebo orgán Únie zjavne a závažne prekročili hranice svojej voľnej úvahy. Ak táto inštitúcia alebo orgán disponujú len značne obmedzenou mierou voľnej úvahy, alebo dokonca nedisponujú nijakou mierou voľnej úvahy, môže na preukázanie dostatočne závažného porušenia postačovať samotné porušenie práva Únie (pozri rozsudok z 10. decembra 2002, Komisia/Camar a Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, bod 54 a citovanú judikatúru). Z tejto judikatúry však nevyplýva nijaká automatická väzba medzi neexistenciou priestoru na voľnú úvahu inštitúcie na jednej strane a kvalifikáciou pochybenia ako dostatočne závažného porušenia práva Únie na strane druhej (rozsudok z 3. marca 2010, Artegodan/Komisia, T-429/05, EU:T:2010:60, bod 59). Hoci rozsah voľnej úvahy dotknutej inštitúcie predstavuje rozhodujúci prvok, nemožno ho považovať za výlučné kritérium. V tejto súvislosti Súdny dvor opakovane pripomenul, že režim, ktorý vyvodil z článku 340 druhého odseku ZFEÚ, okrem iného zohľadňuje najmä komplexnosť situácií, ktoré sa majú vyriešiť, a ťažkosti pri uplatňovaní a výklade textov (pozri rozsudok z 23. novembra 2011, Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2011:687,

body 36 a 37 a citovanú judikatúru), alebo všeobecnejšie oblasť, podmienky a kontext, v ktorom je porušené pravidlo záväzné pre dotknutú inštitúciu alebo orgán Únie (pozri rozsudok zo 4. apríla 2017, Ombudsman/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, bod 40 a citovanú judikatúru).

53 Z toho vyplýva, že záver o vzniku zodpovednosti Spoločenstva umožňuje vyvodiť len také zistenie pochybenia, ktorého by sa za podobných okolností nedopustil primerane prezieravý a starostlivý správny orgán. Súd Únie preto musí potom, ako konštatuje, či dotknutá inštitúcia disponuje voľnou úvahou, vziať do úvahy komplexnosť situácie, ktorá sa má vyriešiť, ťažkosti pri uplatňovaní alebo výklade textov, stupeň jasnosti a presnosti porušenej normy, ako aj úmyselný alebo neospravedlniteľný charakter pochybenia, ku ktorému došlo (rozsudok z 3. marca 2010, Artegodan/Komisia, T-429/05, EU:T:2010:60, bod 62).

54 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie ujmy, táto ujma musí byť skutočná a určitá, čo musí preukázať žalobca (pozri rozsudok z 9. novembra 2006, Agraz a i./Komisia, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovanú judikatúru). Naproti tomu čisto hypotetická a neurčitá škoda nezakladá právo na náhradu škody (pozri rozsudok z 26. októbra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 192, a citovanú judikatúru).

55 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa príčinnej súvislosti, týka sa existencie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním inštitúcie a škodou, pričom túto súvislosť musí preukázať žalobca tak, že vytýkané konanie musí byť rozhodujúcou príčinou ujmy (pozri rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/ASPLA a Armando Álvarez, C-174/17 P a C-222/17 P, EU:C:2018:1015, bod 23 a citovanú judikatúru).

56 Okrem toho treba pripomenúť, že žaloba o náhradu škody, ktorá sa zakladá na článku 340 druhom odseku ZFEÚ, bola zavedená ako samostatný prostriedok, ktorý má v rámci systému opravných prostriedkov svoju osobitnú funkciu a podlieha podmienkam výkonu stanoveným na účely jeho osobitného účelu, takže vyhlásenie neprípustnosti návrhu na zrušenie nevedie automaticky k neprípustnosti návrhu na náhradu škody (pozri rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 49 a citovanú judikatúru).

57 Z toho vyplýva, že zamietnutie návrhu na zrušenie z dôvodu jeho neprípustnosti a zamietnutie návrhu na určenie nečinnosti z dôvodu zastavenia konania v súlade s bodmi 35 a 43 vyššie teda neznamenajú zamietnutie návrhov na náhradu škody uvedených v bode 44 vyššie ako neprípustných.

58 Práve vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať výhrady uvádzané žalobcom v rámci jeho návrhov na náhradu škody.

O prvom návrhu na náhradu škody smerujúcom k náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením práva na prístup k informáciám

59 Vo svojom prvom návrhu na náhradu škody sa žalobca domáha toho, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 800 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel v dôsledku porušenia jeho práva na prístup k informáciám.

60 V prvom rade žalobca vytýka Komisii, že neodpovedala na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022 v stanovenej lehote a že mu neoznámila dôvody svojej nečinnosti, čím porušila článok 14 ods. 3 a 4 a článok 17 ods. 1 a 2 nariadenia 2018/1725, ako aj zásadu transparentnosti stanovenú

v článku 4 ods. 1 písm. a) toho istého nariadenia. Okrem toho Komisia nedodržala článok 17 ods. 1 písm. c) a článok 17 ods. 2 nariadenia 2018/1725, keďže vyhlásenie o ochrane súkromia, ktoré je uvedené na webovom sídle KBE, neobsahuje informácie týkajúce sa prenosu osobných údajov do tretích krajín a prípadných primeraných záruk na účely uvedeného prenosu, ako to vyžaduje článok 48 uvedeného nariadenia. Navyše v e-maile z 3. decembra 2021 Komisia poskytla nesprávne informácie, keďže poprela prenos osobných údajov žalobcu príjemcom nachádzajúcim sa v Spojených štátoch.

61 Žalobca ďalej tvrdí, že zavinená nečinnosť Komisie mu zabránila kontrolovať spracúvanie jeho osobných údajov, čo predstavuje nemajetkovú ujmu v zmysle odôvodnenia 46 nariadenia 2018/1725. Napokon tvrdí, že táto nemajetková ujma, ktorú odhaduje na 800 eur, je priamo spôsobená protiprávnym konaním Komisie.

62 Komisia spochybňuje tieto tvrdenia a v podstate tvrdí, že žiadna z podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti nie je v prejednávanej veci splnená.

63 V prvom rade, pokiaľ ide o podmienku protiprávnosti vytýkaného konania, treba overiť, či sa žalobca odvolával na porušenie právnych noriem, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom.

64 V tejto súvislosti treba poznamenať, že článok 17 ods. 1 písm. c) nariadenia 2018/1725 stanovuje právo dotknutej osoby na prístup k informáciám o príjemcoch, ktorým boli poskytnuté jej osobné údaje, najmä o príjemcoch, ktorí sú usadení v tretích krajinách. Toto ustanovenie teda konkretizuje zásadu zakotvenú v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia 2018/1725, podľa ktorej všetky informácie a oznámenia týkajúce sa spracúvania osobných údajov musia byť ľahko prístupné.

65 Okrem toho článok 14 ods. 3 nariadenia 2018/1725 stanovuje lehotu jedného mesiaca pre prevádzkovateľa osobných údajov, aby odpovedal na žiadosti o informácie. Navyše článok 14 ods. 4 tohto nariadenia ukladá prevádzkovateľovi osobných údajov, aby v prípade, že na základe žiadosti dotknutej osoby neprijme opatrenia, najneskôr do jedného mesiaca od doručenia žiadosti informoval dotknutú osobu o dôvodoch nekonania a o možnosti podania sťažnosti Európskemu dozornému úradníkovi pre ochranu údajov (EDPS) a uplatnenia súdneho prostriedku nápravy. Tieto ustanovenia sú teda pravidlami správneho konania, ktoré prispievajú k uplatňovaniu práva na prístup k informáciám o osobných údajoch dotknutej osoby tým, že ho konkretizujú a upravujú. Tieto ustanovenia navyše prispievajú ku konkretizácii práva priznaného každému podľa článku 41 Charty, aby inštitúcie a orgány Únie vybavovali jeho záležitosti v primeranej lehote.

66 Ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. a), článku 14 ods. 3 a 4 a článku 17 ods. 1 písm. c) nariadenia 2018/1725, vykladané spoločne, teda predstavujú právne normy, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom v zmysle judikatúry uvedenej v bode 50 vyššie.

67 Ďalej treba preskúmať, či je v prejednávanej veci preukázané porušenie týchto ustanovení Komisiou.

68 Na jednej strane žalobca tvrdí, že Komisia porušila článok 17 ods. 1 písm. c) a článok 17 ods. 2 nariadenia 2018/1725, keďže vyhlásenie o ochrane súkromia, ktoré je uvedené na webovom sídle KBE, neobsahuje informácie o prenose osobných údajov príjemcom usadeným v tretích krajinách, o prípadných primeraných zárukách týkajúcich sa uvedeného prenosu alebo o identifikácii zmluvných strán ako príjemcov týchto údajov.

69 Ako je uvedené v bode 64 vyššie, článok 17 ods. 1 písm. c) a článok 17 ods. 2 nariadenia 2018/1725 stanovuje, že dotknutá osoba má najmä právo získať informácie o príjemcoch usadených v tretích krajinách, ktorým boli osobné údaje poskytnuté, ako aj o primeraných zárukách týkajúcich sa prenosu údajov týmto príjemcom.

70 Z toho vyplýva, že tieto ustanovenia stanovujú právo dotknutej osoby na prístup k určitým informáciám, ale nestanovujú, že uvedené informácie musia byť povinne uvedené v danom dokumente alebo dokonca v takom vyhlásení o ochrane súkromia, aké sa uvádza na webovom sídle KBE. Inak povedané, z týchto ustanovení nevyplýva, že predmetné informácie musia byť sprístupnené prostredníctvom uvedeného vyhlásenia. Žalobca si však rovnako ako každá dotknutá osoba zachováva právo získať takéto informácie prostredníctvom výkonu svojho práva na prístup k informáciám stanoveného v článku 17 ods. 1 písm. c) a článku 17 ods. 2 nariadenia 2018/1725, čo je otázka, ktorá presahuje rozsah protiprávnosti, ktorú žalobca vytýka Komisii a ktorá sa obmedzuje na obsah vyhlásenia o ochrane súkromia (pozri bod 68 vyššie).

71 V každom prípade v prejednávanej veci zo znenia uvedeného vyhlásenia o ochrane súkromia, pripojeného k žalobe, vyplýva, že toto vyhlásenie obsahuje informácie o príjemcoch alebo kategóriách príjemcov, ktorým boli alebo budú osobné údaje sprístupnené. V bode 7 uvedeného vyhlásenia sa najmä uvádza, že prístup k údajom sa „poskytuje oprávneným zamestnancom [Komisie] a jej zmluvným partnerom povereným vykonaním dotknutého spracúvania v súlade so zásadou ‚need-to-know' (potreba poznať)". Okrem toho tvrdenie žalobcu založené na tom, že uvedené vyhlásenie neobsahuje informácie o prenose osobných údajov príjemcom usadeným v tretích krajinách, je založené na predpoklade, že návšteva webového sídla KBE zahŕňa prenos osobných údajov používateľov do tretej krajiny. Tento návrh na náhradu škody je však založený na porušení práva na prístup k informáciám, a nie na porušení ustanovení týkajúcich sa prenosu osobných údajov do tretích krajín, ktoré je okrem iného základom druhého návrhu na náhradu škody.

72 V prejednávanej veci sa teda nepreukázalo, že Komisia porušila článok 17 ods. 1 písm. c) a článok 17 ods. 2 nariadenia 2018/1725, pokiaľ ide o vyhlásenie o ochrane súkromia, ktoré je uvedené na webovom sídle KBE.

73 Na druhej strane žalobca Komisii vytýka, že neodpovedala na žiadosť o informácie z 1. apríla 2022 v stanovenej lehote a že mu neoznámila dôvody jej nečinnosti, čím porušila článok 14 ods. 3 a 4 a článok 17 ods. 1 a 2 nariadenia 2018/1725, ako aj zásadu transparentnosti. Komisia mu navyše v e-maile z 3. decembra 2021 poskytla nesprávne informácie.

74 Na úvod treba poznamenať, že žalobca neuvádza žiadne konkrétne tvrdenie na podporu porušenia zásady transparentnosti. Toto tvrdenie teda nemá samostatný obsah vo vzťahu k výhrade založenej na nedodržaní lehoty na odpoveď na žiadosť o informácie a povinnosti oznámiť dôvody prekročenia tejto lehoty.

75 Okrem toho tvrdenia žalobcu založené na porušení článku 17 ods. 1 a 2 nariadenia 2018/1725, ako aj na skutočnosti, že mu Komisia v e-maile z 3. decembra 2021 poskytla nesprávne informácie, sú založené na predpoklade, že návšteva webového sídla KBE zahŕňa prenos osobných údajov používateľov do tretej krajiny. Ako je pritom uvedené v bode 71 vyššie, tento návrh na náhradu škody je založený na porušení práva na prístup k informáciám, a nie na porušení ustanovení týkajúcich sa prenosu osobných údajov do tretích krajín, ktoré je základom druhého návrhu na náhradu škody.

76 V prejednávanej veci sa teda nepreukázalo, že Komisia porušila článok 17 ods. 1 a 2 nariadenia 2018/1725.

77 Pokiaľ ide o výhradu žalobcu založenú na porušení článku 14 ods. 3 a 4 nariadenia 2018/1725, zo spisu vyplýva, že Komisia odpovedala na žiadosť o informácie z 9. novembra 2021 v lehote jedného mesiaca stanovenej v článku 14 ods. 3 nariadenia 2018/1725 (pozri body 5 a 7 vyššie). Pokiaľ ide o žiadosť o informácie z 1. apríla 2022, Komisia informovala žalobcu e-mailom z 30. júna 2022, že sa domnieva, že žiadosť o informácie z 1. apríla 2022 je takmer totožná so žiadosťou o informácie z 9. novembra 2021 a že na túto žiadosť už odpovedala e-mailom z 3. decembra 2021 (pozri bod 11 vyššie).

78 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o žiadosť o informácie z 1. apríla 2022, Komisia nedodržala lehotu jedného mesiaca stanovenú v článku 14 ods. 4 nariadenia 2018/1725 (pozri bod 65 vyššie).

79 Z bodov 68 až 78 vyššie vyplýva, že jedinou protiprávnosťou vytýkanou Komisii, ktorá bola v prejednávanej veci preukázaná, je nedodržanie lehoty stanovenej v článku 14 ods. 4 nariadenia 2018/1725.

80 Za týchto okolností a nezávisle od otázky, či nedodržanie uvedenej lehoty Komisiou predstavuje dostatočne závažné porušenie právnej normy, treba najskôr preskúmať, či nedodržanie tejto lehoty spôsobilo žalobcovi skutočnú a určitú nemajetkovú ujmu v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 54 vyššie.

81 Pokiaľ ide o existenciu údajne utrpenej nemajetkovej ujmy, je potrebné pripomenúť, že hoci predloženie dôkazov alebo návrhu na dokazovanie sa nevyhnutne nepovažuje za podmienku uznania takejto ujmy, žalobcovi prináleží prinajmenšom preukázať, že správanie vytýkané dotknutej inštitúcii mu mohlo spôsobiť takúto ujmu (rozsudok zo 16. júla 2009, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, C-481/07 P, neuverejnený, EU:C:2009:461, bod 38; pozri tiež rozsudok z 2. júla 2019, Fulmen/Komisia, T-405/15, EU:T:2019:469, bod 188 a citovanú judikatúru).

82 V prejednávanej veci sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 800 eur, pričom tvrdí, že správanie vytýkané Komisii mu zabránilo kontrolovať spracovanie jeho osobných údajov.

83 Treba však konštatovať, že takáto nemajetková ujma nie je v prejednávanej veci preukázaná. Jediná protiprávnosť preukázaná v prejednávanej veci totiž spočíva v tom, že Komisia nedodržala lehotu jedného mesiaca stanovenú v článku 14 ods. 4 nariadenia 2018/1725 (pozri bod 79 vyššie). Táto lehota však nebola prekročená o viac ako dva mesiace (pozri bod 77 vyššie). Okrem toho žiadosti o informácie z 9. novembra 2021 a 1. apríla 2022 boli v podstate rovnaké (pozri body 5 a 8 vyššie), takže žalobca už dostal odpoveď aspoň na časť svojej žiadosti o informácie 3. decembra 2021, keď Komisia odpovedala na žiadosť o informácie z 9. novembra 2021 (pozri bod 7 vyššie).

84 Okrem toho tvrdenie žalobcu založené na poskytnutí nesprávnych informácií (pozri bod 75 vyššie) sa týka dôvodnosti informácií a nie dodržania procesného pravidla, ktorého porušenie bolo stanovené v bode 78 vyššie, a teda nie je relevantné na preukázanie uplatňovanej nemajetkovej ujmy.

85 Z toho vyplýva, že sa nepreukázalo, že nedodržanie lehoty stanovenej v článku 14 ods. 4 nariadenia 2018/1725 Komisiou mohlo žalobcovi spôsobiť uvádzanú nemajetkovú ujmu.

86 Keďže teda nie je splnená jedna z kumulatívnych podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie stanovených v článku 340 druhom odseku ZFEÚ, treba prvý návrh žalobcu na náhradu škody zamietnuť.

O druhom návrhu na náhradu škody smerujúcom k náhrade nemajetkovej ujmy vyplývajúcej zo sporných prenosov

87 Vo svojom druhom návrhu na náhradu škody sa žalobca domáha zaplatenia 400 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel z dôvodu sporných prenosov uvedených v bodoch 26 až 28 vyššie, a to sporného prenosu pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022, sporného prenosu pri pripojení k EU Login 30. marca 2022 a sporného prenosu pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022.

88 Žalobca v podstate tvrdí, že sporné prenosy boli vykonané smerom k príjemcom usadeným v Spojených štátoch, teda v krajine, ktorá nemá primeranú úroveň ochrany. Komisia neuviedla žiadnu z primeraných záruk, ktoré by mohli odôvodniť tieto prenosy, stanovených v kapitole V nariadenia 2018/1725, a teda porušila článok 46 a článok 48 ods. 1 a článok 48 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia, ako aj články 7, 8 a 47 Charty. Sporné prenosy viedli k riziku prístupu bezpečnostných a spravodajských služieb tejto krajiny k údajom žalobcu, a preto mu spôsobili nemajetkovú ujmu v zmysle odôvodnenia 46 nariadenia 2018/1725, keďže bol zbavený svojich práv a slobôd a nemohol vykonávať kontrolu nad svojimi údajmi.

89 Komisia spochybňuje tieto tvrdenia a v podstate tvrdí, že podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti nie sú v prejednávanej veci splnené.

– *Úvodné poznámky k ustanoveniam týkajúcim sa prenosu osobných údajov do tretej krajiny*

90 V prvom rade treba poznamenať, že podľa článku 2 ods. 5 nariadenia 2018/1725 sa toto nariadenie uplatňuje na spracúvanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatizovanými prostriedkami a na spracúvanie inými ako automatizovanými prostriedkami v prípade osobných údajov, ktoré tvoria súčasť informačného systému alebo sú určené na to, aby tvorili súčasť informačného systému.

91 V druhom rade treba pojem „osobné údaje“ vykladať tak, že zodpovedá všetkým informáciám o identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osobe v súlade s článkom 3 bodom 1 nariadenia 2018/1725.

92 V treťom rade treba poznamenať, že prenos údajov predstavuje operáciu „spracúvania“ údajov v zmysle článku 3 bodu 3 nariadenia 2018/1725.

93 Vo štvrtom rade treba poznamenať, že „prenosy osobných údajov do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám“ upravuje kapitola V nariadenia 2018/1725, ktorá ich však nedefinuje.

94 Z odôvodnenia 63 nariadenia 2018/1725 však vyplýva, že prenosy, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia kapitoly V tohto nariadenia, sa týkajú osobných údajov prenášaných z inštitúcií a orgánov Únie prevádzkovateľom, sprostredkovateľom alebo iným príjemcom v tretích krajinách alebo medzinárodným organizáciám.

95 Navyše zo systematického výkladu nariadenia 2018/1725 vyplýva, že prenos osobných údajov do tretích krajín v zmysle jeho článku 46 vyžaduje v prvom rade, aby prevádzkovateľ dotknutých údajov patril inštitúcii alebo orgánu Únie, a teda podliehal uvedenému nariadeniu (článok 1 nariadenia 2018/1725); v druhom rade, aby prevádzkovateľ prenosom alebo iným spôsobom sprístupnil osobné údaje príjemcovi, najmä inej fyzickej alebo právnickej osobe (článok 3 body 3 a 13 nariadenia 2018/1725), a v treťom rade, aby bol tento príjemca usadený v tretej krajine (článok 46 nariadenia 2018/1725), teda v krajine, ktorá nie je členom Únie ani Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP).

96 V piatom rade treba konštatovať, že cieľom ustanovení kapitoly V nariadenia 2018/1725 je zachovať pri prenose osobných údajov do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám úroveň ochrany fyzických osôb zaručenú v Únii v súlade s cieľom spresneným v jeho odôvodnení 63.

97 V šiestom rade článok 46 nariadenia 2018/1725 stanovuje všeobecnú zásadu, podľa ktorej sa prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii môže uskutočniť len vtedy, ak prevádzkovateľ a sprostredkovateľ dodržiavajú v závislosti od ostatných ustanovení tohto nariadenia podmienky stanovené v jeho kapitole V.

98 V siedmom rade, pokiaľ ide o podmienky vymedzené v kapitole V nariadenia 2018/1725, treba poznamenať, že článok 47 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje, že prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii sa môže uskutočniť, ak Komisia prostredníctvom rozhodnutia o primeranosti prijatého najmä podľa článku 45 ods. 3 nariadenia 2016/679 rozhodla, že daná krajina alebo medzinárodná organizácia zaručujú primeranú úroveň ochrany a osobné údaje sa prenášajú výlučne s cieľom umožniť plnenie úloh patriacich do právomoci prevádzkovateľa.

99 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že obe rozhodnutia Komisie o primeranosti týkajúce sa Spojených štátov boli vyhlásené za neplatné. Na jednej strane v rozsudku zo 6. októbra 2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650), Súdny dvor vyhlásil za neplatné rozhodnutie Komisie 2000/520/ES z 26. júla 2000 v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o primeranosti ochrany poskytovanej zásadami bezpečného prístavu a súvisiacimi často kladenými otázkami vydanými Ministerstvom obchodu USA (Ú. v. ES L 215, 2000, s. 7; Mim. vyd. 16/001, s. 119). Na druhej strane Súdny dvor v rozsudku Schrems II vyhlásil za neplatné vykonávacie rozhodnutie Komisie (EÚ) 2016/1250 z 12. júla 2016 podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o primeranosti ochrany poskytovanej štítom na ochranu osobných údajov medzi EÚ a USA (Ú. v. EÚ L 207, 2016, s. 1).

100 Z toho vyplýva, že ku dňu sporných prenosov neexistovalo vo vzťahu k Spojeným štátom žiadne rozhodnutie o primeranosti v zmysle článku 47 nariadenia 2018/1725.

101 Ak Komisia neprijme rozhodnutie o primeranosti vo vzťahu k Spojeným štátom, uplatňuje sa článok 48 ods. 1 nariadenia 2018/1725, podľa ktorého sa prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii môže uskutočniť len vtedy, ak prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ poskytol primerané záruky, a pod podmienkou, že dotknuté osoby majú k dispozícii vymožiteľné práva a účinné právne prostriedky nápravy.

102 Primerané záruky uvedené v článku 48 ods. 1 nariadenia 2018/1725, vymenované v článku 48 ods. 2 a 3 tohto nariadenia, sa môžu stanoviť najmä prostredníctvom štandardných doložiek o ochrane údajov, ktoré prijala Komisia v súlade s článkom 48 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia.

103 Štandardné doložky o ochrane údajov stanovené v článku 48 ods. 2 písm. b) nariadenia 2018/1725 však môžu vyžadovať prijatie dodatočných opatrení na zabezpečenie dodržiavania primeranej úrovne ochrany z hľadiska práva Únie (pozri analogicky rozsudok Schrems II, body 133 a 134).

104 Okrem toho primerané záruky uvedené v článku 48 ods. 1 nariadenia 2018/1725 možno zabezpečiť predovšetkým prostredníctvom zmluvných doložiek stanovených v článku 48 ods. 3 písm. a) uvedeného nariadenia, ktoré sú uzavreté medzi prevádzkovateľom alebo sprostredkovateľom na jednej strane a prevádzkovateľom, sprostredkovateľom alebo príjemcom osobných údajov v tretej krajine na strane druhej, s výhradou povolenia EDPS.

105 Okrem toho treba pripomenúť, že články 7, 8 a 47 Charty stanovujú právo na rešpektovanie súkromného života, právo na ochranu osobných údajov a právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces.

106 V prejednávanej veci treba na úvod poznamenať, že druhý návrh žalobcu na náhradu škody je založený na tom, že Komisia porušila ustanovenia článku 46, článku 48 ods. 1 a článku 48 ods. 2 písm. b) nariadenia 2018/1725, ako aj článkov 7, 8 a 47 Charty. Z bodov 91 až 105 vyššie však vyplýva, že uvedené ustanovenia nariadenia 2018/1725 konkretizujú také základné práva, ako sú práva stanovené v článkoch 7 a 8 Charty, a ako celok majú zabezpečiť kontinuitu vysokej úrovne ochrany osobných údajov v prípade prenosu týchto údajov do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám.

107 Z toho vyplýva, že ustanovenia, ktorých porušenie uvádza žalobca na podporu svojho druhého návrhu na náhradu škody, majú za cieľ chrániť osobný záujem dotknutých osôb, a tak predstavujú právne normy, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 50 vyššie.

108 Teraz je potrebné overiť, či sú splnené podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Komisie v súvislosti s každým z troch sporných prenosov uvedených v bode 87 vyššie.

109 Keďže sporné prenosy uvedené v bodoch 26 a 28 vyššie sa uskutočnili z dôvodu, že webové sídlo KBE používa sieť na sprístupňovanie obsahu alebo „RDC“ (v angličtine „content delivery network“ alebo „CDN“) s názvom Amazon CloudFront (ďalej len „služba Amazon CloudFront“), treba najprv zistiť podmienky fungovania tejto služby v rámci tohto webového sídla.

– *O fungovaní služby Amazon CloudFront v rámci webového sídla KBE*

110 V prejednávanej veci je nesporné, že webové sídlo KBE využíva sieť na sprístupňovanie obsahu Amazon CloudFront a že táto sieť je aktivovaná pri každej návšteve uvedeného webového sídla používateľom.

111 Zo spisu, najmä z odpovedí účastníkov konania na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania z 21. júla 2023, ako aj z ich prednesov a odpovedí na pojednávaní, ktoré sa konalo 17. októbra 2023, vyplýva, že v prvom rade služba Amazon CloudFront je internetovou službou, ktorá urýchľuje distribúciu internetového obsahu, v prejednávanej veci obsahu webového sídla KBE, používateľom. Služba Amazon CloudFront šíri obsah prostredníctvom globálnej siete serverov alebo dátových centier nazývaných „periférne miesta“ alebo „periférne servery“.

112 V druhom rade služba Amazon CloudFront je založená na „routing“ mechanizme, v rámci ktorého je požiadavka používateľa webového sídla KBE smerovaná na periférny server, ktorý poskytuje dobu najmenšieho oneskorenia na základe zásady blízkosti s terminálom používateľa tak, aby bol obsah používateľovi poskytnutý za najlepších možných podmienok. Ak najmä z dôvodu technických ťažkostí nie je k dispozícii periférny server s najmenším oneskorením, spojenie sa nadviaže so serverom s druhým najmenším oneskorením, atď.

113 V treťom rade sa služba Amazon CloudFront používa pre webové sídlo KBE na základe zmluvy č. 2020 – 1742 podpísanej medzi Komisiou a AWS EMEA, ktorá je dcérskou spoločnosťou, ktorú vlastní podnik Amazon.com založený podľa amerického práva, a ktorá má sídlo v Luxembursku (pozri bod 12 vyššie).

114 Vo štvrtom rade v rámci tejto zmluvy si Komisia zvolila, pokiaľ ide o webové sídlo KBE, geografickú oblasť nazvanú „Severná Amerika (Spojené štáty, Mexiko, Kanada), Európa a Izrael“. To znamená, že sprístupňovanie obsahu tohto webového sídla sa neuskutočňuje prostredníctvom globálnej siete perifériných miest Amazon CloudFront, ale len prostredníctvom perifériných miest vo vyššie uvedených geografických oblastiach, a to v Spojených štátoch, Mexiku, Kanade, Európe a Izraeli.

115 V piatom rade z dôvodu zásady blízkosti uvedenej v bode 112 vyššie sú požiadavky používateľov v Únii aktivujúce návštevu webového sídla KBE zvyčajne smerované na periférne servery siete Amazon CloudFront na tomto území, zatiaľ čo prípady, keď sú tieto požiadavky smerované na servery mimo Únie, sú zriedkavé.

116 V šiestom rade, pokiaľ ide o infraštruktúru siete perifériných miest Amazon CloudFront, zo spisu vyplýva, že ju poskytuje viacero podnikov, z ktorých niektoré patria do skupiny Amazon a iné sú tretími podnikmi, pričom ich zoznam je k dispozícii na webovom sídle Amazon Web Services v závislosti od dotknutej geografickej oblasti. Pokiaľ ide o geografickú oblasť nazvanú „Severná Amerika (Spojené štáty, Mexiko, Kanada), Európa a Izrael“, dotknuté podniky sú usadené tak v členských štátoch Únie, ako aj mimo Únie, najmä v Spojených štátoch, Izraeli, Mexiku, vo Švajčiarsku alebo v Spojenom kráľovstve. Každý podnik prevádzkuje servery v krajine, v ktorej je usadený, a preto geografická lokalizácia serverov, ktoré sa podieľajú na poskytovaní služby Amazon CloudFront, závisí aj od lokalizácie dotknutých podnikov.

117 V siedmom rade ustanovenia zmluvy medzi Komisiou a AWS EMEA stanovujú najmä toto:

– AWS EMEA musí byť schopná zabezpečiť, že údaje zostanú neaktívne a prenášané na území EHP (oddiel 11.2 zmluvy),

– AWS EMEA nie je oprávnená zmeniť lokalizáciu spracúvania údajov bez predchádzajúceho súhlasu Komisie [oddiel 12.2.3 písm. a) zmluvy],

– akýkoľvek prenos osobných údajov na základe zmluvy do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám musí byť plne v súlade s požiadavkami stanovenými v kapitole V nariadenia 2018/1725 [oddiel 12.2.3 písm. b) zmluvy],

– AWS EMEA nesmie prenášať žiadne osobné údaje do krajiny mimo EHP, pokiaľ Komisia nedala na takýto prenos predchádzajúci písomný súhlas a prenos sa neuskutoční v súlade s podmienkami uvedenej kapitoly V (oddiel 1.8.9 zmluvy),

– AWS EMEA musí postúpiť Komisii každú žiadosť o prístup k osobným údajom a musí využiť všetky dostupné opravné prostriedky proti týmto žiadostiam (oddiely 1.8.3, 1.8.4 a 1.8.5 zmluvy),

– AWS EMEA musí zabezpečiť, aby sa tieto opatrenia vykonali aj v prípade využitia subdodávateľov (oddiel 1.8.8 zmluvy).

118 V ôsmom rade Komisia konzultovala vyššie uvedené zmluvné ustanovenia s EDPS, ktorý ich však formálne nepovolil podľa článku 48 ods. 3 písm. a) nariadenia 2018/1725.

– *Sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE z 30. marca 2022*

119 [Opravené uznesením z 3. júna 2025] Žalobca v podstate tvrdí, že pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 konštatoval, že niektoré jeho osobné údaje, najmä jeho IP adresa a informácie o jeho prehliadači a termináli, boli prenesené do Spojených štátov. Po prvé totiž uvedené webové sídlo využíva sieť na sprístupňovanie obsahu nazvanú „Amazon CloudFront“, ktorej prevádzkovateľom je Amazon Web Services, americká spoločnosť, ktorá je dcérskou spoločnosťou americkej spoločnosti Amazon.com. Po druhé pri tejto návšteve boli osobné údaje žalobcu zaslané službe Amazon CloudFront, konkrétne serveru Amazon.com so sídlom v Seattle (Washington, Spojené štáty), ktorého IP adresa je 18.66.192.74. Po tretie bezpečnostný kľúč použitý na webovom sídle KBE (tzv. „certifikát SSL“) bol poskytnutý spoločnosťou Amazon, čo je dôvod, prečo treba predpokladať, že Amazon mala možnosť dekódovať všetky osobné údaje žalobcu prenesené na servery Amazon, vrátane jeho názorov na budúcnosť Európy. Po štvrté spoločnosť, ktorá poskytuje službu Amazon CloudFront, podlieha americkým zákonom, a teda je povinná oznamovať informácie bezpečnostným a monitorovacím službám Spojených štátov, a to aj v prípade, ak sa servery nachádzajú mimo tejto krajiny. Komisia navyše neprijala „dodatočné opatrenia“ v zmysle rozsudku Schrems II s cieľom zaručiť primeranú úroveň ochrany údajov prenášaných do Spojených štátov.

120 Komisia tieto tvrdenia spochybňuje.

121 Pokiaľ ide o návštevu webového sídla KBE 30. marca 2022, zo spisu vyplýva, že žalobca k tomuto dátumu navštívil toto webové sídlo (pozri bod 3 vyššie) a že pri tejto konzultácii došlo k prenosu jeho IP adresy a informácií o jeho prehliadači a termináli.

122 V tejto súvislosti treba konštatovať, že IP adresa sa musí kvalifikovať ako osobný údaj v zmysle článku 3 bodu 1 nariadenia 2018/1725, pretože spĺňa obe podmienky, ktoré sú v ňom stanovené. Na jednej strane sa táto informácia vzťahuje k fyzickej osobe a na druhej strane sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej osoby, v prejednávanej veci žalobcu (rozsudok z 26. apríla 2023, SRB/EDPS, T-557/20, vec v odvolacom konaní, EU:T:2023:219, bod 59; pozri tiež v tomto zmysle analogicky rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 51, a z 19. októbra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, bod 49). Aj takzvané „dynamické“ IP adresy, ktoré sú svojou povahou premenlivé, totiž zodpovedajú presnej identite v danom okamihu, ktorá sa v prejednávanej veci zhoduje s okamihom, keď došlo k návšteve webového sídla KBE.

123 Je tiež preukázané, že prenos údajov uvedený v bode 121 vyššie bol spustený cez webové sídlo KBE v rámci služby Amazon CloudFront na server, ktorého IP adresa je 18.66.192.74.

124 Je takisto preukázané, že v čase skutkových okolností bola IP adresa 18.66.192.74 pridelená serveru nachádzajúcemu sa v Mníchove (Nemecko) a že tento server patril podniku A 100 ROW GmbH, so sídlom v Nemecku a bol súčasťou zoznamu podnikov uvedených v bode 116 vyššie.

125 Z toho nepochybne vyplýva, že pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 došlo k prenosu osobných údajov žalobcu v zmysle článku 3 bodu 1 nariadenia 2018/1725, najmä jeho IP adresy.

126 V prejednávanej veci však nie je preukázané, že pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 došlo k prenosu osobných údajov žalobcu do tretej krajiny, a najmä do Spojených štátov.

127 Naproti tomu z bodov 121 až 124 vyššie vyplýva, že pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 bol prenos osobných údajov žalobcu spustený prostredníctvom webového sídla KBE v rámci služby Amazon CloudFront na server nachádzajúci sa v Mníchove. Uvedený server patril podniku so sídlom v Nemecku, ktorý bol súčasťou siete poskytovateľov infraštruktúry služby Amazon CloudFront, ktorá je poskytovaná Komisii na základe zmluvy s AWS EMEA, spoločnosťou so sídlom v Luxembursku.

128 Z toho vyplýva, že pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 boli osobné údaje žalobcu poskytnuté príjemcovi usadenému v Únii.

129 Okrem toho, aj keby sa pripustilo, že osobné údaje žalobcu neopustili územie Únie, tieto údaje boli napriek tomu prenesené na server, ktorý patrí do siete periférnych miest v rámci služby Amazon CloudFront, ktorá, pokiaľ ide o sprístupňovanie obsahu webového sídla KBE, zahŕňa sieť periférnych miest, ktorá sa neobmedzuje na územie EHP, ale presahuje ho (pozri bod 116 vyššie).

130 Konkrétne okolnosti opísané v bode 127 vyššie však nepreukazujú existenciu prenosu osobných údajov príjemcom usadeným mimo územia EHP, najmä v Spojených štátoch.

131 Sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 teda nezodpovedá prenosu osobných údajov do tretej krajiny v zmysle článku 46 nariadenia 2018/1725, keďže pojem prenos do tretej krajiny vyžaduje, aby boli osobné údaje sprístupnené príjemcovi usadenému mimo EHP (pozri bod 93 vyššie).

132 Tvrdenie žalobcu založené na skutočnosti, že AWS EMEA je ako dcérska spoločnosť americkej spoločnosti povinná poskytnúť americkým orgánom osobné údaje, aj keď sú tieto údaje uchovávané na území Únie, tento záver nespochybňuje.

133 Hoci je nepochybne pravda, že prístup k osobným údajom spracúvaným v EHP orgánmi tretej krajiny na základe právnych predpisov tejto krajiny predstavuje prenos osobných údajov do tretej krajiny v zmysle článku 46 nariadenia 2018/1725, nič to nemení na tom, že v prejednávanej veci nie je preukázané, že k takémuto prístupu došlo. Žalobca totiž nepreukázal ani netvrdil, že by bol americkým orgánom poskytnutý akýkoľvek jeho osobný údaj, ani nepreukázal či netvrdil, že by tieto orgány požiadali o poskytnutie údajov, ktoré boli prenesené na uvedený server Amazon CloudFront, ktorý je umiestený v Mníchove.

134 Tvrdenie žalobcu sa teda netýka priameho porušenia ustanovení kapitoly V nariadenia 2018/1725, ale len rizika takéhoto porušenia v prípade, ak by AWS EMEA nemohla z dôvodu svojho postavenia dcérskej spoločnosti americkej spoločnosti namietať proti žiadosti amerických orgánov o prístup k údajom uchovávaným na serveroch umiestnených na území EHP.

135 Samotné riziko prístupu tretej krajiny k osobným údajom však nemôže zodpovedať prenosu údajov v zmysle článku 46 nariadenia 2018/1725, ako je vyložený v bode 93 vyššie, keďže nie je preukázané, že došlo k prenosu alebo sprístupneniu osobných údajov žalobcu príjemcovi usadenému v tretej krajine akýmkoľvek iným spôsobom. Inak povedané, riziko porušenia uvedeného článku 46 nemožno stotožňovať s priamym porušením tohto ustanovenia.

136 Navyše treba pripomenúť, že v rámci tohto návrhu na náhradu škody sa preskúmanie Všeobecného súdu týka overenia podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Komisie, a najmä podmienky týkajúcej sa protiprávnosti konania Komisie, ktorá vyžaduje, aby sa preukázalo dostatočne závažné porušenie ustanovení nariadenia 2018/1725 a Charty, na ktoré sa žalobca odvoláva.

137 V tejto súvislosti samotné riziko porušenia ustanovení kapitoly V nariadenia 2018/1725 v žiadnom prípade nemôže stačiť na preukázanie protiprávneho konania Komisie, ktoré by zodpovedalo dostatočne závažnému porušeniu týchto ustanovení.

138 Tvrdenie žalobcu založené na rozsudku Schrems II tento záver nespochybňuje. Treba totiž poznamenať, že v tomto rozsudku sa Súdny dvor vyjadril k určitým podmienkam, za ktorých môže dochádzať k prenosu osobných údajov do Spojených štátov, a nie k podmienkam, za ktorých môžu byť takéto údaje spracovávané na území EHP dcérskymi spoločnosťami spoločností založených podľa amerického práva, ako je AWS EMEA.

139 Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že pokiaľ ide o sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022, žalobca nepreukázal, že sa Komisia dopustila dostatočne závažného porušenia ustanovení článku 46, článku 48 ods. 1 a článku 48 ods. 2 písm. b) nariadenia 2018/1725, ako aj článkov 7, 8 a 47 Charty, v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 50 vyššie.

140 Keďže teda nie je splnená jedna z kumulatívnych podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie stanovených v článku 340 druhom odseku ZFEÚ, treba zamietnuť druhý návrh na náhradu škody, pokiaľ ide o sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE 30. marca 2022 bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia žalobcu.

– *Sporný prenos pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022*

141 Žalobca tvrdí, že pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022 došlo k prenosu jeho osobných údajov, najmä jeho IP adresy, na servery Amazon CloudFront nachádzajúce sa v Spojených štátoch. Podľa žalobcu tieto prenosy nevyplývajú z jeho činnosti ako používateľa webového sídla, ale sú výsledkom fungovania služby Amazon CloudFront, v rámci ktorej je riziko prenosu údajov do Spojených štátov vlastné celosvetovej infraštruktúre, na ktorej je táto služba založená. Situácia žalobcu nie je odlišná od situácie občana Únie, ktorý navštívi webové sídlo KBE napríklad počas služobnej cesty do Spojených štátov. Komisia nepreukázala všetku náležitú starostlivosť s cieľom zabrániť prenosu údajov do Spojených štátov, keďže namiesto čisto európskeho riešenia hostingu si zvolila sieť na sprístupňovanie obsahu založenú na globálnej štruktúre.

142 Podľa žalobcu mu uvedený prenos osobných údajov spôsobil nemajetkovú ujmu v zmysle odôvodnenia 46 nariadenia 2018/1725, keďže stratil kontrolu nad svojimi údajmi, ktoré boli prenesené do Spojených štátov a podliehali protiprávnemu dohľadu zo strany amerických orgánov, a bol zbavený svojich práv a slobôd.

143 Komisia tieto tvrdenia spochybňuje.

144 Na úvod a vzhľadom na argumentáciu žalobcu treba pripomenúť, že v rámci tohto návrhu na náhradu škody sa preskúmanie Všeobecného súdu netýka priamo zákonnosti rozhodnutia Komisie využívať službu Amazon CloudFront na sprístupňovanie obsahu webového sídla KBE, ale overenia podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Komisie, pokiaľ ide o sporný prevod pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022.

145 V prejednávanej veci Všeobecný súd považuje za vhodné zaoberať sa najprv podmienkou týkajúcou sa existencie príčinnej súvislosti medzi údajným protiprávnym konaním Komisie a uplatňovanou nemajetkovou ujmou.

146 Z judikatúry pripomenutej v bode 55 vyššie vyplýva, že podmienka príčinnej súvislosti sa týka existencie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi konaním, ktoré je inštitúcii vytýkané, a škodou, pričom túto súvislosť musí preukázať žalobca, takže vytýkané konanie musí byť rozhodujúcou príčinou ujmy.

147 Navyše z judikatúry vyplýva, že príčinná súvislosť potrebná na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 ZFEÚ druhého odseku sa preukáže v prípade, keď je škoda priamym dôsledkom dotknutého protiprávneho aktu (rozsudok z 28. júna 2007, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-331/05 P, EU:C:2007:390, bod 23).

148 Pokiaľ ide o priamosť príčinnej súvislosti, Všeobecný súd už rozhodol, že škoda musí vyplývať priamo z namietanej protiprávnosti a nie z voľby žalobcu, akým spôsobom bude reagovať na údajný protiprávny akt. V tejto súvislosti sa konštatovalo, že samotná skutočnosť, že protiprávne konanie predstavovalo nevyhnutnú podmienku (*conditio sine qua non*) pre vznik škody v tom zmysle, že k tejto škode by nedošlo, ak by k takémuto konaniu nedošlo, nestačí na preukázanie dostatočne priamej príčinnej súvislosti v zmysle judikatúry Únie (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing/Rada a Komisia, T-107/08, EU:T:2011:704, bod 80 a citovanú judikatúru, a z 23. mája 2019, Remag Metallhandel a Jaschinsky/Komisia, T-631/16, neuverejnený, EU:T:2019:352, bod 52 a citovanú judikatúru).

149 Z judikatúry tak vyplýva, že takáto príčinná súvislosť nie je preukázaná, ak je uplatňovaná ujma priamym dôsledkom vlastného rozhodnutia alebo slobodnej voľby žalobcu, a preto ju nemožno pripísať dotknutej inštitúcii alebo orgánu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 28. júna 2007, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-331/05 P, EU:C:2007:390, body 22 až 29; zo 17. februára 2017, Novar/EUIPO, T-726/14, EU:T:2017:99, body 31 a 32, a z 28. februára 2018, Vakakis kai Synergates/Komisia, T-292/15, EU:T:2018:103, bod 173 a citovanú judikatúru).

150 V prejednávanej veci je teda potrebné zistiť, či konanie vytýkané Komisii, a to využívanie služby Amazon CloudFront ako siete na sprístupňovanie obsahu webového sídla KBE, je priamou príčinou uplatňovanej nemajetkovej ujmy spočívajúcej v strate kontroly nad osobnými údajmi žalobcu, ktoré mali byť predmetom prenosu do Spojených štátov pri jeho návštevách uvedeného webového sídla 8. júna 2022.

151 V tejto súvislosti po prvé zo spisu, ako aj z odpovedí účastníkov konania na otázky položené na pojednávaní vyplýva, že žalobca bol 8. júna 2022 v Mníchove a že viackrát navštívil webové sídlo KBE. Počas týchto návštev vytvorila IP adresa žalobcu následné spojenia s rôznymi servermi služby Amazon CloudFront, ktoré sú geograficky vzájomne veľmi vzdialené. O 7.13 hod. tak došlo k pripojeniu na server nachádzajúci sa v Mníchove, o 11.13 hod. na server nachádzajúci sa

v Londýne (Spojené kráľovstvo), o 12.56 hod. na server nachádzajúci sa v Hillsboro (Oregon, Spojené štáty), o 13.05 hod. na server nachádzajúci sa v Newarku a o 19.12 hod. na server nachádzajúci sa vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko).

152 Po druhé zo spisu vyplýva, že IP adresa žalobcu bola prenesená na rôzne servery služby Amazon CloudFront uvedené v bode 151 vyššie, vrátane serverov nachádzajúcich sa v Spojených štátoch.

153 Po tretie treba pripomenúť, že IP adresa žalobcu predstavuje osobný údaj.

154 Po štvrté treba poznamenať, že 8. júna 2022 bolo na webom sídle KBE zaznamenaných 4 548 prístupov a 18 rôznych IP adries. Z nich len jedna IP adresa, a to IP adresa žalobcu, vytvorila spojenie so servermi nachádzajúcimi sa mimo Únie, konkrétne v Spojených štátoch a v Spojenom kráľovstve. V tejto súvislosti treba poznamenať, že nebolo preukázané a dokonca ani tvrdené, že 8. júna 2022 mala služba Amazon CloudFront v prípade webového sídla KBE nejaké technické alebo iné problémy, ktoré by bránili riadnemu fungovaniu jej „routing“ mechanizmu podľa zásady blízkosti, ktorý smeruje požiadavky používateľov aktivujúce návštevu webového sídla KBE na periférny server s najmenším oneskorením podľa geografickej polohy používateľa (pozri bod 112 vyššie).

155 Po piate, pokiaľ ide o okolnosti týkajúce sa spojení vytvorených IP adresou žalobcu so servermi nachádzajúcimi sa v Spojených štátoch, na jednej strane zo spisu, ako aj z odpovedí účastníkov konania na pojednávaní vyplýva, že žalobca tvrdí, že tieto spojenia boli výsledkom fungovania Amazon CloudFront, a nie akýchkoľvek krokov z jeho strany. Na druhej strane Komisia poznamenáva, že tieto spojenia boli atypické a možno ich vysvetliť len technickými úkonmi žalobcu.

156 V tomto ohľade treba konštatovať, že okolnosti opísané v bode 151 vyššie preukazujú, že jednotlivé lokalizácie serverov, ku ktorým sa pripojila IP adresa žalobcu, nemôžu vyplývať z fyzických presunov žalobcu v tom istom dni, ktoré sú nemožné vzhľadom na dotknuté vzdialenosti a časové intervaly. Navyše sa nepreukázala, a dokonca sa ani netvrdila, žiadna nefunkčnosť služby Amazon CloudFront, čo umožňuje dospieť k záveru, že 8. júna 2022 táto služba fungovala podľa zásady blízkosti s terminálom používateľa, pričom jej „routing“ mechanizmus smeroval požiadavky používateľov aktivujúce návštevu webového sídla KBE na periférny server, ktorý poskytoval dobu najmenšieho oneskorenia (pozri bod 154 vyššie).

157 Za týchto okolností nemohlo byť spojenie IP adresy žalobcu so servermi nachádzajúcimi sa v Spojených štátoch v čase, keď sa nachádzal v Nemecku, výsledkom bežného fungovania služby Amazon CloudFront, ale skôr technického nastavenia, ktoré žalobca vykonal na účely zmeny jeho uvádzanej polohy tým, že sa v online priestore prezentoval tak, akoby sa v ten istý deň postupne nachádzal na miestach v blízkosti Mníchova, Londýna, Hillsboro, Newarku a Frankfurtu nad Mohanom.

158 Z toho vyplýva, že je síce pravda, že to bolo fungovanie služby Amazon CloudFront s jej „routing“ mechanizmom, ktorý funguje podľa zásady blízkosti a ktorý pokrýva širšiu geografickú oblasť ako územie EHP, vrátane najmä Spojených štátov (pozri body 112 a 114 vyššie), ktoré umožnilo, aby IP adresa žalobcu pri návšteve webového sídla KBE vytvorila spojenie so servermi Amazon CloudFront umiestnenými v Spojených štátoch.

159 No hoci je použitie služby Amazon CloudFront Komisiou nevyhnutnou podmienkou na to, aby došlo k prenosom osobných údajov do Spojených štátov, spomenutým v bode 152 vyššie, táto okolnosť nestačí za podmienok prejednávanej veci na preukázanie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmou uplatňovanou žalobcom a údajne protiprávnym konaním Komisie spočívajúcim v používaní takejto služby v rozpore s ustanoveniami kapitoly V nariadenia 2018/1725.

160 Za priamu a bezprostrednú príčinu uvádzanej nemajetkovej ujmy treba totiž považovať konanie žalobcu, a nie pochybenie, ktorého sa údajne dopustila Komisia používaním služby Amazon CloudFront.

161 Je to teda žalobca, kto vytvoril podmienky potrebné na to, aby sa prostredníctvom fungovania služby Amazon CloudFront vytvorili spojenia k serverom nachádzajúcim sa v Spojených štátoch. Práve správanie žalobcu spôsobilo, že sa prostredníctvom „routing“ mechanizmus v rámci služby Amazon odoslali jeho požiadavky aktivujúce návštevu webového sídla KBE na servery nachádzajúce sa v Spojených štátoch, keďže práve tieto servery mali najmenšie oneskorenie vo vzťahu k uvádzanej polohe žalobcu v online priestore, ktorá nezodpovedala jeho skutočnej polohe.

162 Okrem toho žalobca nie je oprávnený správať sa tak, aby vyvolal určitý výsledok (t. j. prenos jeho osobných údajov do tretej krajiny) a následne požadovať náhradu škody údajne spôsobenej týmto výsledkom, ktorého priamou príčinou bolo jeho správanie. V rozpore s tým, čo tvrdí žalobca, teda v rámci žaloby o náhradu škody, akou je žaloba v prejednávanej veci, nemožno jeho situáciu posudzovať rovnako ako situáciu používateľa, ktorý sa skutočne premiestnil do Spojených štátov a ktorý v dôsledku toho navštívil webové sídlo KBE z tejto krajiny.

163 Zo všetkých vyššie uvedených skutočností vyplýva, že pokiaľ ide o sporný prenos pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022, nebola preukázaná dostatočne priama príčinná súvislosť medzi údajne protiprávnym konaním Komisie a uplatňovanou nemajetkovou ujmou.

164 Keďže nie je splnená jedna z kumulatívnych podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, treba návrh na náhradu škody, pokiaľ ide o sporný prenos pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022, zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné podmienky vzniku uvedenej zodpovednosti.

– *Sporný prenos pri pripojení k EU Login 30. marca 2022*

165 Žalobca tvrdí, že 30. marca 2022, keď sa zaregistroval na podujatie „GoGreen“ dostupné na webovom sídle KBE, bola jeho IP adresa, ako aj informácie o jeho prehliadači a termináli poskytnuté spoločnosti Meta Platforms so sídlom v Spojených štátoch, ktorý je vlastníkom sociálnej siete Facebook. Pri tejto registrácii bol totiž žalobca presmerovaný na autentifikačnú službu Únie EU Login, ktorá okrem iného ponúka možnosť pripojenia prostredníctvom rôznych sociálnych sietí. Žalobca si zvolil pripojenie prostredníctvom svojho účtu na Facebooku a keď klikol na hypertextový odkaz, ktorý ho presmeroval na Facebook, tento odkaz viedol k prenosu jeho IP adresy na Facebook. Žalobca akceptoval len „základné súbory cookie“ Facebooku. Ďalšie osobné údaje žiadateľa, a to jeho e-mailová adresa, meno a priezvisko a profilová fotografia, boli Facebookom zhromaždené pomocou súborov cookie, najmä súboru cookie nazvaného „sb“, a prenesené na servery spoločnosti Meta Platforms. Z judikatúry vyplýva, že prevádzkovatelia webových sídiel, ktorí používajú Facebook na svojom webovom sídle, ako je to v prípade Komisie, sú spoločne s Facebookom zodpovední za dodržiavanie práva Únie týkajúceho sa ochrany údajov. Komisia je teda spoluzodpovedná za umiestnenie súborov cookie uchovávaných Facebookom.

Žalobca stratil kontrolu nad svojimi osobnými údajmi poskytnutými Facebooku a bol zbavený svojich práv a slobôd, čo predstavuje nemajetkovú ujmu v zmysle odôvodnenia 46 nariadenia 2018/1725.

166 Komisia tieto tvrdenia spochybňuje. V podstate tvrdí, že nepreniesla ani neiniciovala žiadne prenosy údajov do spoločnosti Meta Platforms. Pre účasť na podujatí „GoGreen“ nie je povinná registrácia prostredníctvom EU Login a aj pri použití EU Login mal žalobca rôzne možnosti autentifikácie, vrátane možností, ktoré nevyžadujú použitie účtu na sociálnych sieťach. Bolo teda voľbou žalobcu pripojiť sa k službe EU Login prostredníctvom svojho účtu na Facebooku, a bol to teda on, a nie Komisia, kto spôsobil prepojenie s webovým sídlom Facebooku. Navyše z technického hľadiska sa možnosť autentifikácie prostredníctvom Facebooku vykonáva hypertextovém odkazom zobrazeným na webovom sídle EU Login, ktorý neobsahuje žiadne osobné údaje používateľa. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, sa údaje zhromaždené prostredníctvom súborov cookie, ktoré používa Facebook, nezasielajú Komisii počas pripojenia k službe EU Login, a nespadajú do jej zodpovednosti. Tieto súbory cookie sú výsledkom výmeny informácií medzi Facebookom a žalobcom na základe súhlasov, ktoré udelil, pričom Komisia sa na tejto výmene nezúčastnila. Okrem toho Komisia tvrdí, že judikatúra, na ktorú sa odvoláva žalobca, nie je v prejednávanej veci uplatniteľná a že tvrdenie žalobcu založené na údajnej spoločnej zodpovednosti Komisie a spoločnosti Meta Platforms je v každom prípade novým žalobným dôvodom uvedeným po prvýkrát v štádiu repliky, ktorý je v dôsledku toho neprípustný.

167 V prejednávanej veci treba najprv preskúmať skutkový rámec, v ktorom sa sporný prenos pri pripojení k EU Login 30. marca 2022 uskutočnil, s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré vyplývajú zo spisu, ako aj na odpovede účastníkov konania na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní a v opatrení na zabezpečenie priebehu konania z 9. februára 2024.

168 V tejto súvislosti treba konštatovať, že podujatie „GoGreen“ organizované subjektom so sídlom v Holandsku bolo oznámené na webovom sídle KBE. Na toto podujatie sa bolo možné zaregistrovať okrem iného prostredníctvom služby EU Login na webovom sídle KBE.

169 Žalobca sa rozhodol zaregistrovať na webovom sídle KBE použitím EU Login.

170 EU Login je služba Komisie na autentifikáciu používateľov, ktorá chráni niekoľko stoviek webových sídiel a aplikácií súvisiacich s Úniou. V prejednávanej veci bolo cieľom pripojenia k EU Login na účely registrácie na podujatie „GoGreen“ zabezpečiť, aby bola táto registrácia vykonaná prostredníctvom overenej elektronickej adresy, a znížiť tak riziká spojené s registráciou falošných používateľov alebo zneužitím totožnosti.

171 EU Login zobrazuje na svojom webovom sídle viacero možností pripojenia. Prvou možnosťou je priame pripojenie k EU Login, a to buď vyplnením prihlasovacích údajov do už existujúceho účtu EU Login, alebo vytvorením účtu pre túto službu. Druhou možnosťou je použitie elektronického preukazu totožnosti „eID“, ktorý je k dispozícii pre občanov niektorých členských štátov. Tretia možnosť, ktorá je k dispozícii pre obmedzený počet služieb, spočíva v použití účtu, ktorý používateľ už má na platformách Facebook, Twitter alebo Google, kliknutím na príslušný hypertextový odkaz zobrazený na webovom sídle EU Login.

172 Možnosť prihlásiť sa do EU Login prostredníctvom účtu na Facebooku vyplýva zo skutočnosti, že Komisia sa domnievala, že používatelia by mali mať možnosť voľby prihlásiť sa do EU Login prostredníctvom už existujúcich účtov na platformách, aby sa im ponúkol jednoduchší a rýchlejší prístup, ako aj možnosť autentifikovať sa bez potreby vytvorenia účtu EU Login a vyhnúť sa tak

znásobeniu počtu účtov a subjektov, s ktorými musia používatelia zdieľať svoje osobné údaje. Komisia sa tiež domnievala, že Facebook je vzhľadom na opatrenia, ktoré zaviedol, spoľahlivý na účely overovania e-mailových adries používateľov. Hypertextový odkaz, ktorý umožňuje používateľom pripojiť sa prostredníctvom už existujúceho účtu na Facebooku, je však dostupný len na EU Login pre webové sídla alebo aplikácie vyžadujúce len základnú úroveň zabezpečenia.

173 Žalobca si zvolil možnosť pripojiť sa k EU Login prostredníctvom svojho účtu na Facebooku pomocou hypertextového odkazu „Sign in with Facebook“, ktorý je zobrazený na webovom sídle EU Login (ďalej len „hypertextový odkaz ‚Sign in with Facebook‘“).

174 Hypertextový odkaz „Sign in with Facebook“ obsahuje odkaz na webové sídlo mimo Komisie. Ak je tento hypertextový odkaz aktivovaný kliknutím, poskytuje prístup k adrese URL webového sídla Facebooku, teda k individuálnej adrese tohto webového sídla.

175 Prístup na adresu URL webového sídla Facebooku vedie ku komunikácii medzi prehliadačom používateľa a uvedeným webovým sídlom, v rámci ktorej prehliadač prenáša IP adresu používateľa na dotknuté webové sídlo. Tento prenos je podobný prenosu, ku ktorému dochádza vtedy, keď používateľ priamo zadá adresu URL akéhokoľvek webového sídla do svojho prehliadača, keďže IP adresu musí nevyhnutne oznámiť každý používateľ internetu, ktorý chce získať prístup k webovému sídlu.

176 Prostredníctvom hypertextového odkazu „Sign in with Facebook“ EU Login zasiela Facebooku určité informácie, ktoré sú potrebné na proces autentifikácie a majú podobu nasledujúceho príkladu:

https://www.facebook.com/v3.0/dialog/oauth?response_type=code&
client_id=1200572836629487&
redirect_uri=https%3A%2F%2Fecas.ec.europa.eu%2Fcas%2FoAuthCallback&scope=email&
state=useFacebook%7CECAS_LR-5249395-
yQYIt4muQF7PyfSbvEk42Lt0Zm6AmYrUlJfVU5FfsrkYNTaFX552FQShXP9oggHF9jlEUohJx6I4ACrQJ0zPJ4-rS0vSrmBGYCzOpBivVtNak-
93Am7vhlDrqH4FT9cBOzViGrSdq4b2TrFkbOxzHB4zyingpuKF16KQfMnmu5izfXzUIIDHx1HqNS9QGEFVWzoeq0

177 Presnejšie, informácie, ktoré sú obsiahnuté v hypertextovom odkaze „Sign in with Facebook“, sú tieto:

– po prvé časť „client_id=1200572836629487“ obsahuje „jedinečný identifikačný kód“, ktorý identifikuje EU Login ako aplikáciu. Toto identifikačné číslo je rovnaké pre všetkých používateľov, ktorí sa chcú autentifikovať na EU Login pomocou Facebooku,

– po druhé časť „redirect_uri=https%3A%2Fecas.ec.europa.eu%2Fcas%2FoAuthCallback“ obsahuje všeobecnú adresu URL služby EU Login, čo je adresa, na ktorú musí Facebook priviesť používateľa po tom, čo používateľ vyjadrí súhlas s prenosom svojich osobných údajov Facebookom do EU Login,

– po tretie časť „scope=e-mail:“ obsahuje údaje, ktoré Facebook musí poskytnúť službe EU Login, aby sa zaručila úspešná autentifikácia používateľa, najmä e-mailová adresa používateľa, ako aj meno a priezvisko uvedené na stránkach Facebooku pri vytvorení účtu na Facebooku,

– po štvrté časť „state=useFacebook“ naznačuje, že dlhý reťazec znakov, ktorý nasleduje, je náhodnou bezpečnostnou hodnotou, ktorá sa používa na zabránenie bezpečnostným útokom a má časovo obmedzenú platnosť. Túto náhodnú bezpečnostnú hodnotu vytvára EU Login náhodne a plní funkciu tajnej vety, ktorú Facebook musí zopakovať pri prenose údajov do EU Login, aby EU Login mohla vedieť, že oznámená e-mailová adresa, meno a priezvisko sa týkajú používateľa, ktorý inicioval spôsob autentifikácie. Po uplynutí lehoty alebo po overení totožnosti používateľa už nie je možné použiť bezpečnostnú hodnotu, a

– po piate časť „response_typ=code“ uvádza, že prenos údajov zo strany Facebooku do EU Login je stále sprevádzaný jedinečným kódom. Tento jedinečný kód zahŕňa vyššie uvedenú náhodnú bezpečnostnú hodnotu. Jedinečný kód je rovnocenný jedinečnému registračnému číslu alebo sériovému číslu, ktorým sa overujú údaje, ktoré Facebook prenáša do EU Login.

178 Hneď ako používateľ získa prístup k adrese URL Facebooku, ocitne sa na tomto webovom sídle, kde sa najprv zobrazí okno, v ktorom je používateľ požiadaný, aby súhlasil s používaním súborov „cookie“ Facebookom. Ďalej, ak sú súbory cookie akceptované, otvorí sa ďalšie okno, ktoré umožňuje vyplniť používateľské meno a heslo pre účet používateľa na Facebooku. Napokon, po prihlásení sa do svojho účtu na Facebooku môže používateľ povoliť Facebooku používanie súborov cookie v iných aplikáciách a na webových sídlach tak, že odpovie na otázku „Allow Facebook to use cookie and similar technologies placed on other apps and websites?“. Ak používateľ súhlasí s týmto používaním, bude následne vyzvaný, aby súhlasil s tým, že Facebook poskytne službe EU Login meno, priezvisko, profilovú fotografiu a e-mailovú adresu, ktoré sú spojené s jeho účtom na Facebooku. Okrem toho môže používateľ počas celého tohto procesu prerušiť autentifikáciu prostredníctvom svojho účtu na Facebooku tým, že zvolí možnosť „Cancel“. V tomto prípade je presmerovaný na webové sídlo EU Login, kde sa opäť zobrazí stránka s možnosťami prihlásenia.

179 V prejednávanej veci, keď žalobca klikol na hypertextový odkaz „Sign in with Facebook“, jeho internetový prehliadač získal prístup k adrese URL webového sídla Facebooku, a následne oznámil svoju IP adresu tomuto webovému sídlu. Ďalej, keď sa žalobca nachádzal na webovom sídle Facebooku, zvolil možnosti, ktoré Facebooku umožňujú používať len základné súbory cookie, potom sa prihlásil do svojho účtu na Facebooku a nakoniec povolil Facebooku, aby oznámil službe EU Login jeho meno, priezvisko, profilovú fotografiu a e-mailovú adresu, ako ich uviedol vo svojom účte na Facebooku.

180 V nadväznosti na tieto povolenia udelené žalobcom ho Facebook presmeroval na webové sídlo EU Login v súlade s údajmi uvedenými v hypertextovom odkaze „Sign in with Facebook“ (pozri bod 177 prvú a druhú zarážku vyššie).

181 Zároveň Facebook oznámil EU Login náhodnú bezpečnostnú hodnotu a jedinečný kód, ktoré sú uvedené v bode 177 štvrtej a piatej zarážke vyššie. Na jednej strane toto oznámenie Facebooku umožnilo EU Login zistiť, že osobné údaje, ktoré jej Facebook sprístupnil, sa týkali používateľa, ktorý inicioval proces autentifikácie, teda v prejednávanej veci žalobcu. Na druhej strane toto oznámenie umožnilo EU Login na obmedzené obdobie prístup k osobným údajom uvedeným v bode 177 tretej zarážke vyššie, a to najmä k menu, priezvisku a e-mailovej adrese žalobcu, ako

ich uviedol na svojom účte na Facebooku. Prenos týchto údajov Facebookom službe EU Login sa uskutočnil prostredníctvom šifrovaného spojenia medzi nimi. EU Login overila e-mailovú adresu žalobcu na základe údajov, ktoré poskytol Facebook.

182 Okrem toho treba poznamenať, že sociálnu sieť Facebook vlastní Meta Platforms, spoločnosť so sídlom v Spojených štátoch.

183 Okrem toho treba uviesť, že zobrazenie tohto hypertextového odkazu na webové sídlo EU Login sa riadi všeobecnými podmienkami platformy Facebook, ktoré sú sprístupnené na internetovej adrese „https://developers.facebook.com/terms“.

184 S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať, či sú splnené podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Komisie.

185 Žalobca v podstate tvrdí, že pri jeho pripojení k EU Login 30. marca 2022 došlo k prenosu jeho osobných údajov, najmä z jeho IP adresy, na servery sociálnej siete Facebook, ktorej vlastník je usadený v Spojených štátoch. Tento prenos bol údajne vykonaný v rozpore s článkom 46 nariadenia 2018/1725 a spôsobil žalobcovi nemajetkovú ujmu spočívajúcu v strate kontroly nad jeho údajmi a v zbavení jeho práv a slobôd.

186 Na úvod treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 95 vyššie, prenos osobných údajov do tretej krajiny v zmysle článku 46 nariadenia 2018/1725 vyžaduje, aby inštitúcia, úrad alebo agentúra Únie sprístupnili osobné údaje prostredníctvom prenosu alebo iným spôsobom príjemcovi usadenému v tretej krajine, teda v krajine, ktorá nie je členom Únie ani EHP.

187 V prejednávanej veci je po prvé preukázané, že spomedzi možností pripojenia k EU Login žalobca zvolil pripojenie prostredníctvom svojho účtu na Facebooku. Po druhé hypertextový odkaz „Sign in with Facebook“ obsahuje odkaz na adresu URL webového sídla Facebooku. Po tretie, keď žalobca aktivoval tento hypertextový odkaz kliknutím naň, jeho prehliadač získal prístup k adrese URL webového sídla Facebooku a následne preniesol svoju IP adresu na Facebook (pozri body 173 až 175 vyššie).

188 Z toho vyplýva, že Komisia prostredníctvom hypertextového odkazu „Sign in with Facebook“ zobrazeného na webovom sídle EU Login vytvorila podmienky umožňujúce prenos IP adresy žalobcu na Facebook. Táto IP adresa pritom predstavuje osobný údaj žalobcu (pozri bod 122 vyššie), ktorý bol prostredníctvom uvedeného hypertextového odkazu prenesený na Meta Platforms, spoločnosť so sídlom v Spojených štátoch. Tento prenos teda zodpovedá prenosu osobných údajov do tretej krajiny v zmysle článku 46 nariadenia 2018/1725.

189 Okrem toho je v prejednávanej veci preukázané, že v čase tohto prenosu údajov, teda 30. marca 2022, neexistovalo vo vzťahu k Spojeným štátom žiadne rozhodnutie o primeranosti v zmysle článku 47 nariadenia 2018/1725, pokiaľ ide o Spojené štáty (pozri bod 100 vyššie).

190 Ak Komisia neprijme rozhodnutie o primeranosti vo vzťahu k Spojeným štátom, prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii sa môže uskutočniť len vtedy, ak prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ poskytol primerané záruky a pod podmienkou, že dotknuté osoby majú vymožiteľné práva a účinné právne prostriedky nápravy v súlade s článkom 48 ods. 1 nariadenia 2018/1725 (pozri bod 101 vyššie).

191 V prejednávanej veci Komisia nepreukázala ani netvrdila existenciu primeranej záruky, najmä štandardnej doložky o ochrane údajov alebo zmluvnej podmienky prijatých za podmienok stanovených v článku 48 ods. 2 a 3 nariadenia 2018/1725 (pozri body 102 až 104 vyššie). Naopak je preukázané, že zobrazenie hypertextového odkazu „Sign in with Facebook“ na webovom sídle EU Login sa jednoducho riadi všeobecnými podmienkami platformy Facebook (pozri bod 183 vyššie).

192 V dôsledku toho Komisia vytvorila podmienky na to, aby došlo k prenosu osobných údajov žalobcu do tretej krajiny bez toho, aby boli dodržané podmienky stanovené v článku 46 nariadenia 2018/1725.

193 Preto treba bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné tvrdenia žalobkyne, dospieť k záveru, že Komisia sa v zmysle judikatúry uvedenej v bode 50 vyššie dopustila dostatočne závažného porušenia článku 46 nariadenia 2018/1725, pokiaľ ide o sporný prenos pri pripojení k EU Login 30. marca 2022.

194 Je teda potrebné preskúmať, či sú v prejednávanej veci splnené ostatné podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Komisie týkajúce sa ujmy a príčinnej súvislosti.

195 Žalobca tvrdí, že protiprávny prenos jeho IP adresy na podnik so sídlom v Spojených štátoch mu spôsobil nemajetkovú ujmu spočívajúcu v strate kontroly nad jeho údajmi a zbavení jeho práv a slobôd.

196 V tejto súvislosti treba konštatovať, že článok 65 nariadenia 2018/1725 zakladá právo na náhradu nielen majetkovej, ale aj nemajetkovej ujmy utrpenej v dôsledku tohto nariadenia bez toho, aby bolo potrebné preukázať akúkoľvek hranicu závažnosti [pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 4. mája 2023, Österreichische Post (Nemajetková ujma súvisiaca so spracovaním osobných údajov), C-300/21, EU:C:2023:370, body 45 a 51].

197 V prejednávanej veci sa musí nemajetková ujma uplatňovaná žalobcom považovať za skutočnú a určitú v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 54 vyššie, keďže prenos uvedený v bode 188 vyššie, uskutočnený v rozpore s článkom 46 nariadenia 2018/1725, dostal žalobcu do situácie neistoty, pokiaľ ide o spracúvanie jeho osobných údajov, najmä jeho IP adresy.

198 Okrem toho existuje dostatočne priama príčinná súvislosť v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 55 vyššie medzi porušením článku 46 nariadenia 2018/1725 zo strany Komisie a nemajetkovou ujmou, ktorú utrpel žalobca.

199 Za okolností prejednávanej veci treba výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej Komisiou vyčísliť *ex æquo et bono* na sumu 400 eur.

200 V dôsledku toho treba Komisii uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 400 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel v dôsledku sporného prenosu pri pripojení k EU Login 30. marca 2022.

O trovách

201 Podľa článku 134 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka konania.

202 V prejednávanej veci žalobca nemal úspech vo svojom prvom a druhom žalobnom návrhu, ako aj v časti svojho tretieho žalobného návrhu. Tretiemu žalobnému návrhu sa však čiastočne vyhovelo a Komisia je povinná zaplatiť náhradu škody, ktorú žalobca požadoval z dôvodu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel v dôsledku sporného prenosu pri pripojení k EU Login 30. marca 2022. Za týchto okolností je opodstatnené rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli žalobcovi. Žalobca znáša polovicu svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta ako neprípustná, pokiaľ ide o návrhy na zrušenie.**

2. **Konanie o návrhoch smerujúcich ku konštatovaniu, že Európska komisia konala protiprávne, keď nezaujala stanovisko k žiadosti pána Thomasa Bindla o informácie z 1. apríla 2022, sa zastavuje.**

3. **Komisia je povinná zaplatiť pánovi T. Bindlovi sumu 400 eur ako náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy.**

4. **Návrhy na náhradu škody sa v zostávajúcej časti zamietajú.**

5. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli pánovi T. Bindlovi.**

6. **Pán T. Bindl znáša polovicu svojich vlastných trov konania.**

Costeira Kăncheva Öberg

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. januára 2025.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby 2

Návrhy účastníkov konania 3

Právny stav 4

Úvodné poznámky o ochrane osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie 4

O prípustnosti 4

Prípustnosť návrhov na zrušenie 4

Prípustnosť návrhov týkajúcich sa nečinnosti 6

O návrhoch na náhradu škody 7

Úvodné poznámky k podmienkam vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie v rámci nariadenia 2018/1725 7

O prvom návrhu na náhradu škody smerujúcom k náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením práva na prístup k informáciám 9

O druhom návrhu na náhradu škody smerujúcom k náhrade nemajetkovej ujmy vyplývajúcej zo sporných prenosov 13

– Úvodné poznámky k ustanoveniam týkajúcim sa prenosu osobných údajov do tretej krajiny 13

– O fungovaní služby Amazon CloudFront v rámci webového sídla KBE 15

– Sporný prenos pri návšteve webového sídla KBE z 30. marca 2022 17

– Sporný prenos pri návštevách webového sídla KBE 8. júna 2022 19

– Sporný prenos pri pripojení k EU Login 30. marca 2022 22

O trovách 28